

Faljegyzetek

Juhász R. József munkáihoz

TÓTH KINGA

I. A Posztmodern ikonokhoz

1. Ikonok és bálványimádás: az „emberalkotta” bálvány, önnön teremtményeinket csodáljuk. Majdnem felértünk már az égig.

2. Humor a nagy x-ben: erkélyhiányokból áll össze egy hatalmas ház oldalán. A négyzetlapokból kicsempézett másik házlényen a két háromszög, mint két szem. A kékcsempésnek szabályosak a foghíjai, a másikon rövidülések, mozgó száj éles fogakkal. Ismét a fogak, asszociálni nem kellene, korlátoz. Posztmodern ikonokat – Pilinszkyre rímelve – épületóriásokat, monstrumokat, szörnyetegeket építettünk?

3. Irodák, néhol lakóházak, tudjuk, vannak bennük. Talán ezért keressük a kapaszkodókat, a történeteket, elvégre mégis csak házak ezek. De a látószög az ablaksorok mentén, ahonnan a fotók készültek, nem hagyja őket megtalálni. Nyugtalanít és továbbgondolásra-meredésre inspirál.

4. Atlanta, Kuangcsou, Hong Kong, Mexikó City, Milánó, New York, Pozsony, Torontó.

5. Keressük az „emberalkottában” az embert, ahogy a szemeket a zöld házban. Vagy az egymásra meredő halfejeket a mintában. Fenyegető meg hideg – ezt írom fel – ezekkel is adjuk a ruhát, de ha „műnemnél” maradunk: „ikon”. E világon kívüli, távoli, e világ feletti – ahogy a templom is – ott a figuralitás, itt az ember hiánya.

6. „Juhász R. József nemes egyszerűséggel és nagyfokú találékonysággal csak »neubauhausnak« nevezi a lakótelepi építészetet, kis betűvel és egybe írva, nehogy összetévezzük az Amerikában 1937-ben alapított és Moholy-Nagy László által vezetett New Bauhaus intézményével.” (Utószó, Szombathy Bálint) Ugyanitt: „igénytelen, egyhangúan szürke kockaházak”, „tömegszállások”...

II. Az *Urban memoire* versképeihez

„nedves ágyékán végighúzta a vonóját”

1. Egy halban a végtelenség és a vonó íve, ahogy a hangszert megszólaltatja, de ugyanilyen a piros madár (sárkány) kiterjesztett szárnyú zuhanásának íve a megsemmisülésbe és az újjászületésbe: „Torkodban az Ország bibéje” (*Sárkánycsapda*).

2. Kromoszóma-mutációk piros végekkel, biztostűk, nyilak, vektorok, csigavonalak... aztán ott a fotó a hegedűsről, mellyel könnyebben válik verssé a vonóív, kapunk hozzá cselekvőt. Itt is a mozdulat a középpont, az árnyékok elnyelik a lényegtelen. Bálna- vagy ebihalformák, melyek kirajzolódnak a vektorokból, ők a visszatérő alakzatok, a körbe nem érés, a lendület jelei talán. Kódolok, dekódolok, kódvisszafejtek, síkban és 3D-ben, visszacsavarom a csigaívet, körbeér.

3. Megbélyegzett, matricázott városi emlékek a turisták, kötött formákat szétírók-feszítők a gondolatok: „A világ nem megismerni való, szavakkal nem leírható, de akkor mire jó?”

4. Magyar vers, mely leginkább egy reklámplakátra hajazva merész szókapcsolatokkal (MA SOK BABA HARAP/RONDA MESE-FA/HIRES TUTAJ-EMBER/BOCI-HERE/HOLD-TEST/HAT ELEVEN EMBER-COMB/HOL VAN A CUMI? MAMA!/HAT BANDITA KERESTE//--) hozzá balra szómagyarázatok, fent képekből fecnik, a humor a remény, felülírja a zűrzavart.

www.juhaszrokko.eu/urban_memoire/

(*Posztmodern ikonok*. Magyar Műhely Kiadó, Budapest, 2012;
Urban memoire. Magyar Műhely Kiadó, Budapest, 2012)